

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 23. JANUAR 2022 – 3. SEH
VESTER AABY KL. 10.15

Tekster: 1. Mos.15,1-6; Hebr. 11,1-6; Luk. 17,5-10

Salmer: 802,52,580,666,375

Ja, sandheds Ånd! forvis os på,
at også vi er af Gud Faders små!

Vi havde et motto, da jeg i sin tid var højskolelærer. Det stod ganske vist ikke skrevet med guldbogstaver over indgangen, men det kunne det sådan set lige så godt have gjort. Mottoet lød: ”Vi skal ikke give eleverne, hvad de beder om, men hvad de har brug for.”

Det virker måske for nutids ører nærmest provokerende her 25 år efter.

For hvem var vi egentlig lige, der mente, at vi kunne herske over andres liv på den måde?

Eleverne kom fra alle samfundslag og fra alle egne af landet, ja nogle gange også fra udlandet. De havde betalt i dyre domme for at være der, og havde endda valgt skolen frivilligt. Havde de så ikke krav på at blive hørt?

Det tror jeg, de fleste ville sige i dag, og spørgsmålet dukkede naturligvis også op med jævne mellemrum den gang. Og naturligvis blev der da også lyttet til deres ønsker. Om ikke andet så fordi det trods var en forretning, der havde brug for kunder.

Det kræver en ting at turde holde fast i et sådant motto. Det kræver, at man tør tage ansvar.

Det ville i det tilfælde sige, at det, man selv var bygget op af, skulle være så dybt grundfæstet, at man turde sætte sig selv på spil for det.

Lige som med børneopdragelse. Det har nu nok også ændret sig siden.

Men med andre ord: At man tør leve sit liv i troen på det, man bygger på. Leve på det som om det var sandt, selv om det, når det som alt i højskoleverdenen handler om livet, døden og kærligheden, aldrig kunne **bevises**, at det var sandt.

Søren Kierkegaard taler lige frem om at **bedrage** ind i sandheden.

Men vel at mærke gøre det med det oprigtige ønske at give andre et livsgrundlag. At turde sætte sig sammen med andre og stille de spørgsmål, mennesker har stillet sig selv og hinanden i årtusinder kræver, at man tør risikere undervejs at opdage, at man har taget fejl. For selv om man tør tage ansvar for børn og højskoleelever betyder det jo ikke, at man er ufejlbarlig.

Men indser man det, kan man netop komme videre, hvis man erkender, at livet **ikke** afhænger af en selv.

At man ikke ejer livsgrundlaget. Hverken sit eget eller andres. For man har ikke selv skabt sit liv.

Man har fået det.

Det gælder også for andre.

Derfor **turde** vi ikke tage ansvar for at give eleverne, hvad de bad om. Men kun tage ansvar for at give dem det, som vi **selv** var båret af.

Og dermed kan vi begive os til Lukasevangeliet.

For her giver Jesus heller ikke disciplene, hvad de beder om, men hvad de har brug for.

Disciplenes bøn lyder i al sin korthed: ”Giv os en større tro!” Det lyder da egentlig så fromt. Og det er bestemt en bøn, der har været bedt mange gange siden.

Men hvad vil det sige at **give** en tro?

Og ikke mindst: Hvad vil det sige at **modtage** den. At få den. Det ved Jesus godt. Derfor lyder svaret ikke, hvis jeg gav jer en større tro.

Nej, det lyder: Hvis I overhovedet **havde** en tro. Selv så lille som et sennepskorn.

For når det gælder evangeliet så har man ikke en tro. Så ejer man ikke en tro.

For hvis man gjorde det, så ville den blive brugt på alt muligt mærkeligt.

Så som for eksempel at bede morbærtræer om at hoppe i vandet.

En af de film, vi plejer at vise for konfirmanderne hedder ”Bruce den Almægtige”

Den handler om en mand, spillet af Jim Carrey, der er meget utilfreds med sit liv. Han beder Gud om hjælp, og faktisk sker der det meget mærkelige, at Gud overdrager ham ansvaret for verden og tager på ferie.

Det lyder umiddelbart meget besnærende, men Bruce går lige i fælden.

Han retter op på alt det i omgivelserne, der piner og plager ham, men han glemmer en ting.

Han glemmer, hvilke konsekvenser hans handlinger har for hans omgivelser.

Han bruger udelukkende Guds kræfter på at gøre sig selv tilfreds.

Men han gør det i sikker forvisning om, at han ejer troen.

Filmen ender godt, da det går op for ham, at det gør han ikke.

Og ikke mere om den.

Men er der noget Gud ved af erfaring så er det, at Guds kræfter i menneskers eje er en dårlig blanding.

Det står allerede i kapitel 3 på en af Bibelens første sider:

Beretningen om Adam om Eva og ikke mindst beretningen, som der også i dag bliver henvist til i Hebræerbrevet som vi før hørte fra alteret: Beretningen om Kain og Abel.

Så når Jesus i dagens evangelietekst hører, at disciplene beder om en større tro, ved han godt, at det de i virkeligheden beder om, er en større magt. Uanset, hvor fromt det lyder.

Eller at blive anset for at være bedre i Guds øjne. Gøre sig fortjent.

Derfor giver Jesus dem ikke, hvad de beder om, men hvad de har brug for.

Nemlig en tro, der ikke er afhængig af mennesker.

En tro, man ikke kan have i betydningen besidde.

Men en tro, man kan leve på **som om** man ejede den.

Guds tro til menneskers rådighed.

Men hvad er forskellen, hvis mennesker virkelig kan leve af tro, som det hedder hos apostlen Paulus?

I stedet for at hver bliver salig i **sin** tro, som det hedder hos Frederik den Store.

Det er lige præcis ansvaret. Det er så at sige indbygget i troen fra Gud, at den ikke kan misbruges. Bruce er undtagelsen, der bekræfter reglen. Men det er jo så også bare en amerikansk film.

Men dog en film, der sætter fokus på forskellen. En tro, der lader sig bruge egoistisk er lige præcis en tro, der er taget ejerskab på. Og det er aldrig Guds tro; det er allerhøjst en tro på egen ufejlbarlighed.

Vi kan naturligvis ikke leve uden at turde tro på os selv.

Det er blot ikke den slags tro, Jesus taler om i dag.

Det er i stedet for Guds uendelige tro på sin skabning.

Til trods for Adam og Eva og Kain og Abel og alle vi andre.

At turde leve sit liv ud af den tro, er at kaste al din smerte på Herrens stærke magt.

Det er lige præcis at tage tjenerskikkelsen på. Opgive ejendomsretten.

Men Guds tro på sin skabning **forblev** ikke hos Gud. Det er derfor, vi skal høre denne tekst her i Hellig Tre Kongerstiden.

For Gud blev menneske i Jesus Kristus.

Og Hellig Tre Kongers tiden er den tid i kirkeåret, der handler om, hvad der skete, da Jesus blev menneske, hvordan han trådte frem for mennesker som Guds Søn.

Trådte frem som den første troens tjener.

Jesus Kristus var det eneste menneske, der havde magten til at bruge Guds tro. Han kunne have gjort det til sin egen fordel.

Men blev i stedet lydige mod Gud, lydige til døden på et kors.

Derfor blev morbærtræerne stående. Jesus brugte ikke Guds kræfter for at vise, at han havde dem.

Men til at gøre vel blandt mennesker.

At gøre vel blandt mennesker er ikke altid at give mennesker, hvad de beder om.

Men at give dem, hvad de har brug for.

Derfor fik disciplene end ikke tro som et sennepskorn. For det havde de ikke brug for.

De skulle ikke, og vi skal ikke **eje** Guds tro for at bruge den.

Til gengæld kan vi fordi Guds Søn blev menneske bruge løs af troen.

Men kun til at være tjenere. Kun til at sige, at vi har gjort, hvad vi skulle gøre. Vi mister troen i samme øjeblik, vi glemmer det.

Det kan være svært at leve med og af for en verden, der mest kender til, at man skal yde før man kan nyde og at pligter hører sammen med rettigheder.

Men Guds tro er og bliver det sted, hvor vi aldrig kan bruge op. Og altid kan vende tilbage til, når vi har mistet.

Og det er den fordi Guds tro kommer fra Gud og ikke fra os selv.

Og Gud ved, hvad vi har brug for allerede før vi beder om det.

AMEN